

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. S.,** zastoupen Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. DSH/5047/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2017, č. j. 30 A 89/2016 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č. j. DSH/5047/16, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 16. 2. 2016, č. j. MMP/38201/16. Tímto rozhodnutím žalovaný v souladu s § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu"), zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče – žalobce - a provedený záznam dvanácti bodů potvrdil.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou. Uvedl, že nesouhlasí zejména se záznamem tří bodů, které mu byly zaznamenány za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit dne 21. 5. 2013 (viz číslo šest výpisu

z bodového ohodnocení řidiče - žalobce). Žalobce namítal, že pokutový blok série FC/2013, č. bloku C 0853193, který byl podkladem pro zápis těchto bodů, neobsahuje jeho podpis, ale pouze podpis oprávněné úřední osoby (D. K.). Tento pokutový blok proto nemůže být způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče.

[3] Podle žalobce je patrné, že jeho údajný podpis na tomto bloku se zjevně odlišuje od ostatních jeho vlastnoručních podpisů. Ty jsou obsaženy na zbylých pokutových blocích založených ve správním spise. Dále žalobce namítal, že žalovaný postupoval nesprávně, pokud i přes spornost pravosti podpisu žalobce si tuto otázku posoudil sám, navíc pouze na základě ověřené kopie pokutového bloku. Podle žalobce však měl žalovaný pravost podpisu správně posoudit i z originálu pokutového bloku. Kromě toho si měl opatřit další srovnávací podpisy policisty D. K., případně policistu přímo vyslechnout.

[4] Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření uvedl, že sporný pokutový blok obsahuje veškeré náležitosti k tomu, aby na jeho podkladě mohly být žalobci zaznamenány body do evidenční karty řidiče. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že na pokutovém bloku se nenachází jeho podpis. Při porovnání podpisu žalobce na ostatních pokutových blocích totiž žalovaný zjistil, že podpis žalobce není na žádném pokutovém bloku zcela shodný, naopak všechny jeho podpisy se od sebe odlišují.

[5] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu zabýval tím, zda pokutový blok obsahuje veškeré údaje potřebné k záznamu bodů do evidenční karty řidiče. Dospěl k závěru, že tyto údaje jsou dobře čitelné a blok je žalobcem podepsaný, čímž vyjádřil souhlas s projednávanou věcí.

[6] Dále soud uvedl, že není pravdou, že by se podpis žalobce na pokutovém bloku série FC/2013, č. bloku C 0853193, zjevně odlišoval od ostatních jeho podpisů na zbylých pokutových blocích, které jsou součástí správního spisu. Jimi jsou pokutové bloky ze dne 5. 2. 2008 (série JE/2006, č. E 1463323), ze dne 21. 5. 2007 (série C3/2003, č. S 0220825), ze dne 9. 5. 2013 (série FC/2013, č. C 1431255) a nakonec ze dne 16. 3. 2015 (série FC/2013, č. C 1430532). Na pokutovém bloku ze dne 21. 5. 2015 je sice patrná mírná odlišnost od zbylých podpisů, avšak všechny se shodují v základním rysu, jímž je vlnovkovité vedení podpisové čáry. Z těchto důvodů krajský soud dospěl k závěru, že k posouzení pravosti podpisu žalobce nebylo třeba provést další důkazy (originálem pokutového bloku, výslechem policisty D. K., srovnávacím podpisem D. K.).

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

[8] Stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že nesprávně posoudil otázku důvodnosti stěžovatelových žalobních námitek. Krajský soud podle stěžovatele nesprávně vyhodnotil, zda mohl být pokutový blok série FC/2013, č. C 0853193, zákonným podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče (stěžovatele). Podle stěžovatele krajský soud pochybil, pokud konstatoval, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč považuje podpis na

tomto pokutovém bloku za pravý podpis stěžovatele. Nezohlednil, že žalovaný pravost podpisu žalobce na pokutovém bloku posoudil sám na základě jediného důkazu (ověřené kopie pokutového bloku), aniž by provedl výslech policisty D. K., opatřil si jeho podpis pro srovnání nebo měl k dispozici znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Tímto nedostál povinnosti vyplývající mu z § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť posuzoval pravost podpisu, ač je k tomu třeba odborných znalostí, kterými nedisponoval.

[9] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný dospěl k závěru ohledně pravosti podpisu pouze z kopie veřejné listiny (pokutového bloku), přestože mu nečinilo problém opatřit si listinu v originále, navíc stěžovatel tento důkaz navrhoval. Dodal, že jeho povinností v řízení před správními orgány nebylo prokazovat nezákonnost zápisu bodového hodnocení. Naopak povinností správních orgánů bylo prokázat, že všechny zápisy byly provedeny v souladu se zákonem, přičemž tento přezkum se neomezuje pouze na námitky vznesené stěžovatelem.

[10] Nakonec stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s tím, že krajský soud posoudil jeho obhajobu jako účelovou, pokud nejprve tvrdil, že dne 21. 5. 2013 se skutečně dopustil přestupku, avšak současně dodal, že se nejednalo o přestupek, který by rovněž měl být sankcionován zápisem bodů do evidence přestupků. Stěžovatel připomněl, že v době spáchání uvedeného přestupku mu bylo více než 75 let, a tudíž není zvláštní, že si skutečně teprve následně vzpomněl, že pokutový blok vůbec nepodepsal.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti žalobce do okamžiku vydání tohoto rozsudku nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Následně soud přistoupil k samotnému posouzení kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel předložil prakticky jedinou kasační námitku týkající se nesprávného posouzení věci krajským soudem. Má za to, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že pokutový blok série FC/2013, č. C 0853193, dostál zákonným náležitostem, aby mohl být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče (stěžovatele). Krajský soud však podle stěžovatele nezohlednil, že žalovaný dospěl k závěru ohledně pravosti podpisu stěžovatele na uvedeném pokutovém bloku na základě jediného důkazu - ověřené kopie pokutového bloku - aniž by provedl další důkazy (např. znalecký posudek z oboru písmoznalectví, originál pokutového bloku nebo výslech policisty D. K.).

[15] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že předmětem tohoto soudního řízení je přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci námitky proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f odst. 1 zákona o silničním provozu). Rozsah řízení o námitkách proti záznamu bodů vymezil Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, konstatoval, že správní orgán rozhodující v tomto řízení je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

[16] Dle ustálené judikatury správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Stěžovatel však uplatnil námitky týkající se formálních náležitostí pokutového bloku (konkrétně absence jeho vlastnoručního podpisu), nikoli tohoto, že přestupek nespáchal, nebo za něj byl postižen nesprávným počtem bodů.

[17] Nejvyšší správní soud si ze správního spisu ověřil, že u pokutového bloku, který nyní činí stěžovatel sporným, je jednoznačně specifikováno místo a doba spáchání přestupku, odkaz na porušené zákonné ustanovení včetně specifikace protiprávního jednání, osobní údaje stěžovatele, datum převzetí pokutového bloku, podpis oprávněné úřední osoby a podpis stěžovatele, jehož pravost stěžovatel v tomto řízení zpochybňuje.

[18] Právě podpis na pokutovém bloku pak má zásadní význam, neboť jím obviněný stvrzuje souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81). Současně je podpis podmínkou pro nabytí právní moci pokutového bloku i toho, aby jako rozhodnutí vydané ve specifickém zkráceném řízení podléhalo omezenému přezkumu, aniž by mohla být věc projednána ve správním řízení či aniž by mohl být uplatněn řádný opravný prostředek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011 - 93).

[19] V souladu s rozhodnutím uvedeným v předchozím odstavci byl krajský soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného ve věci námitky proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů povinen posoudit, zda tvrzení stěžovatele ohledně absence jeho podpisu jsou způsobilá zpochybnit formální náležitosti správního aktu, na který se vztahuje presumpce správnosti.

[20] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že této povinnosti krajský soud dostál a námitkou neexistence podpisu stěžovatele na pokutovém bloku se dostatečně zabýval (str. 6 - 7 napadeného rozsudku). Logickými argumenty zdůvodnil, z jakého důvodu je přesvědčen, že na pokutovém bloku je obsažen podpis stěžovatele. Krajský soud

porovnal s podpisem na pokutovém bloku FC/2013, č. C 0853193, několik podpisů stěžovatele obsažených na zbylých pokutových blocích a konstatoval, že podpisy stěžovatele jsou sice mírně odchylné od podpisu na sporném pokutovém bloku, avšak všechny se shodují v základním rysu, jímž je vlnovkovité vedení podpisové čáry. Nejvyšší správní soud se seznámil s těmito listinami a souhlasí s krajským soudem, že o pravosti podpisu stěžovatele nevznikají důvodné pochybnosti. Je sice evidentní, že se stěžovatel na každém pokutovém bloku podepsal poněkud odlišně, ale společné rysy těchto podpisů jsou dostatečně patrné i laickému oku. Z těchto důvodů krajský soud správně dospěl k závěru, že k posouzení pravosti podpisu žalobce nebylo třeba provést další důkazy - originálem pokutového bloku, vyslýchat policistu D. K. nebo si opatřovat jeho podpis pro srovnání (v podrobnostech odstavec 5 tohoto rozsudku).

[21] Naproti tomu stěžovatel se v kasační stížnosti omezil pouze na tvrzení, že jeho podpis na pokutovém bloku není pravý, aniž by uvedl bližší vysvětlení. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na to, že stěžovatel nikdy ve správním ani soudním řízení výslovně netvrdil, že by se uvedeného přestupku nedopustil. V námitkách proti záznamu bodů ze dne 2. 12. 2015 stěžovatel k nyní projednávané věci naopak uvedl, že se dne 21. 5. 2013 skutečně dopustil přestupku, nejednalo se ovšem podle něj o přestupek, který by měl být sankcionován zápisem bodů do evidence přestupků. Teprve v rámci odvolacího řízení a soudního řízení stěžovatel uplatnil výhrady ohledně formálních náležitostí pokutového bloku, konkrétně absence svého podpisu na sporném pokutovém bloku. Stěžovatel však nenabídl žádné vysvětlení, proč nejprve písemně připustil, že se předmětného přestupku dopustil, a teprve později toto popřel a zpochybnil svůj podpis na pokutovém bloku. Stěžovatel ani nepředložil svoji alternativní skutkovou verzi, která by osvětlovala, co se ve vztahu k předmětnému skutku podle jeho mínění odehrálo a jak mohl sporný pokutový blok vůbec vzniknout. Lze proto dát za pravdu krajskému soudu, že stěžovatelova námitka ohledně nepravosti jeho podpisu, je účelová a nevěrohodná.

[22] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů konstatuje, že krajský soud i žalovaný respektovali pravidla při přezkumu námitkového řízení, jak vyplývají ze shora uvedené judikatury, a dostatečně vypořádali všechny stěžovatelem uplatněné námitky.

[23] Závěrem je vhodné pro úplnost dodat, že toto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nezamezuje tomu, aby stěžovatel brojil proti výsledku blokového řízení. Pokud stěžovatel zpochybňuje, že předmětný pokutový blok obsahuje jeho pravý podpis, může se domáhat nového rozhodnutí v této věci cestou obnovy správního řízení, která může být zahájena i na jeho žádost. Pokud tak hodlá učinit, měl by ovšem předložit hodnověrná tvrzení a vlastní skutkovou verzi, již v tomto řízení nepředložil. Obecně k možnosti obnovy řízení se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, sp. zn. 1 As 21/2010, ve kterém konstatoval, že: „*Obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení*“.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[24] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu